

**Antía Otero
Cedo**

aínda noite

**cada día
as mulleres do barrio
danzan ao son das máquinas de coser
nos sotos sen transparencia aos ollos do pobo
Traballan os fíos nos beizos
biliscándoos cos dentes
Fanlles o amor coa lingua
de xeito que entran sen grosura
polo burato da agulla**

Cada día

**xa de noite
collen o autobús de volta
Todas levan os dedos encarnados
e face de número dous**

Cada día

**sempre
as mesmas paredes cubertas de humidade
e a cea sen facer**

**Pensar
que as lavandeiras se extinguiran
e de socato ver que unha se pousa ao pé das túas dedas
porque confundiu os fíos marróns con miñocas**

**En cada soño
aparece o ritmo da incesable máquina
e o puto número dous da face
A eterna dualidade do segundo número pitagórico**

HAI un barrio no alto do pobo
onde noutrora ían parellas os domingos á tarde
As mulleres teñen os dedos con puntos de cor encarnado
e os oídos con xordeira das máquinas de coser

Ás veces
os seus sons marcan tan ben o ritmo
que miña irmá non emprega metrónomo ao tocar o piano

Ao fondo
atoparedes a vivenda das gaivotas
Deixaron as praias para procurar alimento no centro da Terra
No medio do lixo
Ule a podre alén das ventás de aluminio
Todos coñecen ata o máis feble surco que o veciño ten na face

Aos luns
as camionetas abeiran
recollendo con xestos de cinismo chaquetas e saias
que logo elas han ver nos desfiles de moda
que dan pola televisión de todos

O espello do que falo
non deforma imaxes

**INCONGRUENCIA é decir
que a muller naceu da costela do primeiro home
cando ela foi a que lle deu o ser
Adán agochou a súa nai
coa fin de ser o protagonista da Historia
Baixo terra
concedeulle unha máquina de coser
e ordeoulle que fose tecendo a roupa
que o había cubrir tras o pecado
O Creador lavouse as mans
e entre estupefacientes
seguiu a xogar coas figuriñas de barro
no local da Sección Feminina**

Bailan ao redor dos candís da rúa
entrando aos poucos
pola fiestra de aluminio
do piso número tres

A costureira que traballa
sempre
cando o sono visita ao resto
pestanexa ao compás da súa Singer

Cando menos
esta noite
si tivo compañía

Lembrárona as avelaiñas da luz

Veñen
para lle dar ar coas ás
e con elas facer fuxir á soidade

Esta noite
pagou a pena agardar a Godot

O que Penélope teceu na súa Singer
foi a cruz das condeadas

Xa non queren ser a Selene
que olla parva ao Endimión durmido
Aborrecen ser Sibilas
que contan grans de area
esquecendo pedir o seu desexo
Nin mortais
que no sono da noite
ceiban os seus corpos a deuses con poder

As amazonas tampouco sabían facer punto de cruz.

O camión do lixo
ha chegar no medio da noite
agasallando ás rúas de luces
ao tempo que nos pisos reina
a soidade das máquinas de coser
Levarase o cartón do leite
as tonas de pataca
o champú
a caixa de galletas...
¡ Non !, ¡ a caixa de galletas!
¿Como puiden esquentar a caixa de galletas?
Baixo as escaleiras e manco
cada e unha das miñas dedas
Non importa
¡ quero a miña caixa de galletas !
Chego á rúa
Berro
Chamo polos sucesores de Beppo o barrendeiro
Chamo polos homes do traxe do concello
Son un peixe que agana co anzó
De socato o camión frea
Olladas entre o fume que se xunta á humidade
Subo ao camión e tírome á piscina do lixo
Báñome na merda
Ulo todo e os brazos traballan
Estaba alí
Cuberta polas bolsas do *Día*
Collo a caixa e ao abríla véxome dentro
Aquela foto que me fixera ir á rúa e bicar o lixo
é única na que me aparezo rindo